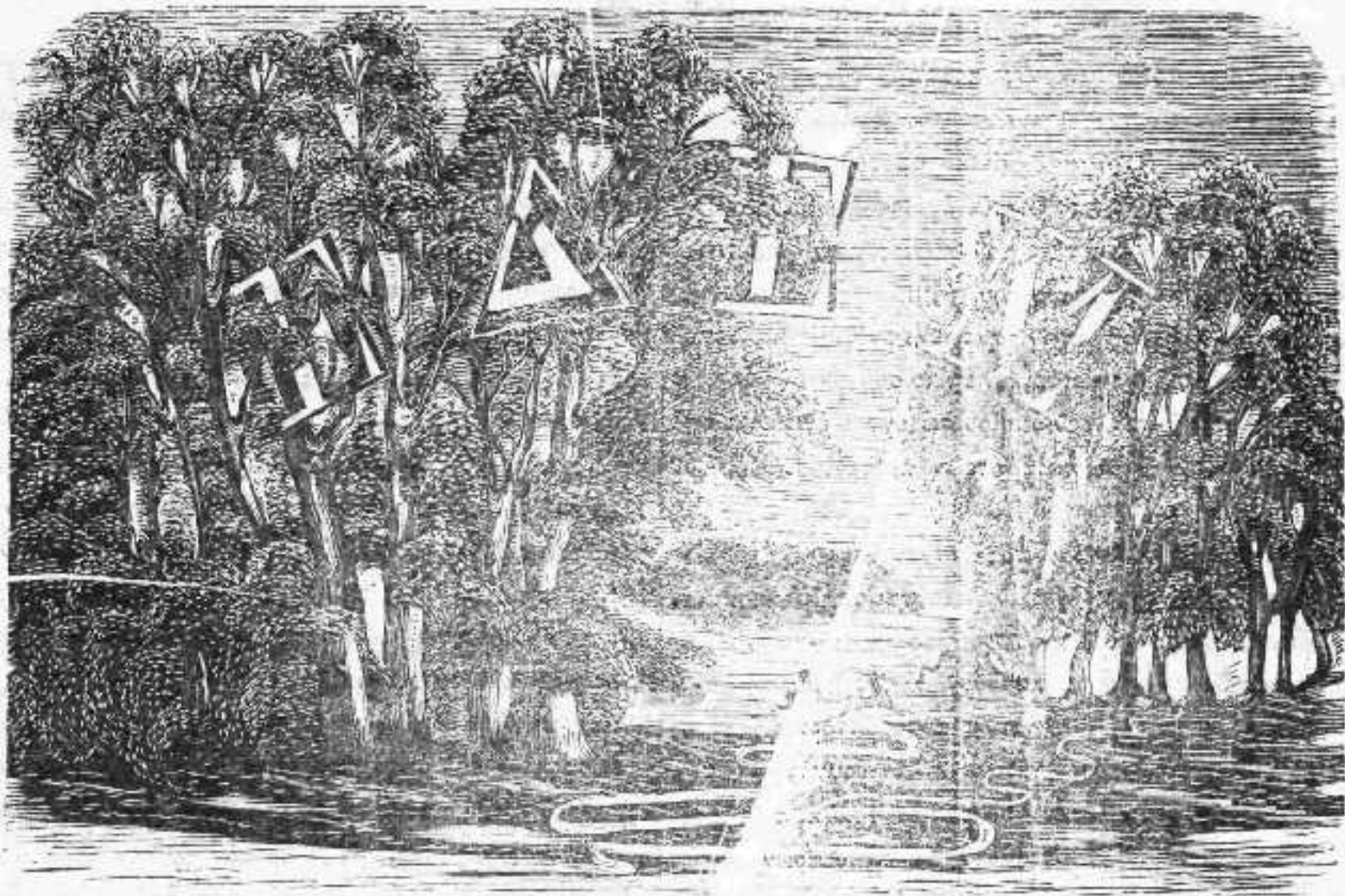

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΑ΄.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1. 1862.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΙΚΑΡΙΑΣ.

Τετράκις ἕνεκα ἐναντίων ἀνέμων προσορμισθεὶς εἰς Ἰκαρίαν, ἐπεθύμησα νὰ σπουδάσω ἢ δυνατόν τὴν ἱστορίαν τῆς γειτνιαζούσης τῇ πατρίδι μου νήσου ταύτης, ἥτις ἂν καὶ προσφοροτέραν θέσιν κατέχουσα καὶ μεγαλητέρα πολλῶν ἄλλων περὶ τῆς νήσων οὖσα, ἔμενε σχεδὸν πάντοτε ἀκατοίκητος. Προσέδραμα ὅθεν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς καὶ γεωγράφους τοὺς περὶ Ἰκαρίας πραγματευθέντας, ἐξ ὧν καὶ ἠδυνήθην νὰ ἀρυσθῶ τὰ ἐπόμενα·

Ἡ νῆσος Ἰκαρία λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἰκαρά τὸν Δαιδάλου (1), κεῖται κατὰ μῆκος Ἀντ-Δυτ. ἔχουσα πρὸς

(1) Ὁ Ὀβίδιος συμφωνεῖ περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς ἀκολουθῶν τὴν Ἑλλην. μυθολογίαν, ὅτι ἐκλήθη Ἰκαρία ἕνεκα τῆς πτώσεως τοῦ Ἰκάρου εἰς τὸ πέλαγος αὐτῆς. (Ovidius 1. 4. Ell. tr. 3. Luid finitut tutas, καὶ 1. 4. Fast. Icarus Icarii). Ἐνφ ὁ σοφὸς

Βορρᾶν τὴν Χίον, πρὸς Μεσ. τὴν Πάρον καὶ Νάξον, πρὸς Ἀντ. τὴν Σάμον καὶ πρὸς Δυσμᾶς τὴν Μύκωνον. Ἀπέχει δὲ τῆς Σάμου κατὰ μὲν τὸν Γεωργιένην (2) δώδεκα περίπου μίλλια, κατὰ δὲ τὸν Λακροῦ 18. Περὶ τὰ 80 μίλλια ἔχουσα περίμετρον (3), οὐδένα ἔχει λιμένα ἢ ὄρμον διὰ μεγάλα

Bochart δι'σχυρίζεται, ὅτι ἡ λέξις Ἰκαρία παράγεται ἀπὸ τὴν Φοινικὴν Ἰκάρ, ἥτοι ἰχθυόεσσαν. Καὶ οἱ Ἕλληνες ἐκάλεον ἐτι αὐτὴν Μόκαριν, Δολίχειαν καὶ Ἰχθυόεσαν.

(2) Ὁ Γεωργιένης ἐπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας περὶ τὰ 1660, ἔγραψε περὶ Σάμου, Πάτμου, Ἰκαρίας καὶ Ἀθωνος Ἑλληνιστῇ, ὅτε φυγὼν εἰς Ἀγγλίαν ἕνεκα τῶν Τουρκικῶν καταδιώξεων, ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Διαμαρτυρουμένων. Μετάφρασις τῆς συγγραφῆς του εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν ἀνευρέθη ἐπιμελείᾳ τοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Σάμῳ Κ. Μιλτ. Ἀριστάρχου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Κανταβριγίας.

(3) Ὁ Στράβων περιορίζει τὴν περίμετρον τῆς Ἰκαρίας εἰς 300 στάδια, ἥτοι 37 μίλλια· ὁ δὲ Τουρνεφόρτιος εἰς 60· ὁ δὲ Πλίνιος προσδιορίζει τὸ μῆκος τῆς μόνον εἰς 17 μίλλια.

πλοῖα, ἀλλὰ δύο μόνον μικροὺς κόλπους τὸν τοῦ Ἀγ. Φωκᾶ, ἀπὸ ἐκκλ. εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον ἀφιερωμένην, καὶ ἕτερον καλούμενον Κέραμοι. Ἐνεκα δὲ τοῦ δυσπροσίτου τῶν παραλίων της, ἡ νῆτος Ἰκαρία ἐγένετο τὸ ὀρμητήριον τῶν πειρατῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνός μας, ὡς ὁ Βύρων ἀναφέρει εἰς τὸν πειρατὴν του. (1).

Τὸ πρὸς τὴν Σάμον βλέπων ἀκρωτήριόν της, καλούμενον Δρέπανον, νῦν δὲ Φανάρι, εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ φάρον διὰ τοὺς ναυτιλλομένους, ἐρείπια τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι, καὶ ὑπὸ τὰ ὁποῖα οἱ κάτοικοι ἐκ παραδόσεων πιστεύουσιν ὅτι ὑπάρχει μέγας θησαυρός.

Ἡ νῆτος Ἰκαρία οὐδεμίαν ποτὲ ἔσχεν ἱστορικὴν φήμην· πρῶτοι δὲ αὐτὴν συνοικίσαντες ἀναφέρονται οἱ Μηλίσιοι· κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως τοῦ Στράβωνος ἦτο πάντι ἀκατοίκητος ἐξαίρεσι αἰπόλων τινων φυλασσόντων τὰς ποίμνας τῶν Σαμίων (2). Ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἡ νῆτος αὕτη κατωκίσθη ἐκ νέου, γενομένη τὸ ὀρμητήριον τῶν ἐξορίστων. (3). Τὸ 1191 ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰσαάκ, συνέστησεν τὴν Ἰκαρίαν εἰς Βαρονίαν ἀνεξάρτητον, προσφέρων αὐτὴν τῷ εὐνοουμένῳ του Sicard de Bejantino εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὴν ὑπεράσπισίν της, καὶ ἀκολούθως τῇ οἰκογενείᾳ του, ἥτις καὶ τὴν διετήρησε μέχρι τοῦ 15ου αἰῶνος, ἐν ᾗ ἐποχῇ, οἱ κάτοικοι ἀναγκάζόμενοι νὰ ἀναγνωρίζωσι ὅτε μὲν τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἑνετῶν, ὅτε δὲ τὴν τῶν Γενουησίων, ἀπεφάσισαν τέλος νὰ ἐκλέξωσι κύριον δυνάμενον νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ κατ' ἀμφοτέρων· διὸ τὸ 1481 ἐδέχθησαν τὴν κυριαρχίαν τοῦ Aubusson ὑπὸ τὸ ὅποιον ἡ νῆτος διέμεινε μέχρι τῆς κατακτήσεως τοῦ μικροῦ τούτου βασιλείου παρὰ Σολιμάνου τοῦ κατακτητοῦ συμβάσης τὸ 1523.

Τὸ ἄγονον τῆς νήσου καὶ ἡ λιτότης τῶν κατοίκων της ἐχορήγησαν αὐτοῖς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Τουρκικῆς δυναστείας μέχρι πρὸ μικροῦ ἔτι, εἶδος ἀνεξαρτησίας.

Ἡ μικρὰ νῆτος Ἰκαρία, λέγει ὁ Dapper, (4) εἶναι ἡ εὐτυχεστέρα καὶ πενεστέρα τῶν τοῦ Αἰγαίου· διότι μολοντί ἡ γῆ της εἶναι ἄγονος, ἐπαρκεῖ ὅμως εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων της, οἵτινες εἰσὶ λίαν αὐτάρχεις καὶ λιτοί, τόσον ἐπὶ τῆς τροφῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας των. Ταῦτα βεβαιῶν ὁ Γεωργιρένης ἐπιπροσθέτει, ὅτι οὐδεμία καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον εὕρηται κλίνη· ἡ γῆ χρησιμεύει εἰς τοὺς κατοίκους ἀντὶ πτιλωτῶν στρωμάτων, ὁ λίθος ἀντὶ προσκεφαλαίων καὶ τὰ ἐνδύματα ἅτινα φέρουν, ἀντὶ παντός καλύμματος, διότι οὐδεὶς ἔχει ἐν περισσώτερον τῶν ὧν φέρει, καὶ δὲν σκέπτεται περὶ ἀλλαγῆς του εἰμὴ ὅτε τοῦτο φθάσῃ

εἰς τὸ ἀνοικονόμητον. Περὶ δὲ τῆς τροφῆς των ὁ τε Γεωργιρένης καὶ ὁ Dapper διηγοῦνται, ὅτι αὕτη συνίσταται ἀπὸ ἄρτον καὶ χόρτα. Καὶ τὸν μὲν ἄρτον κατασκευάζουσι τὴν αὐτὴν στιγμὴν τοῦ γεύματος διὰ χειρομύλων ἀλέθοντες κέχρον, ὃν καὶ ζυμόνοντες ἐβήνωσιν ἐπὶ λίθου, ὡς πάντες τῶν μερῶν μας οἱ ὀρεσίβιοι βοσκοί. Ἐτοιμάζεται δὲ καὶ παρατίθεται εἰς τὴν λιτὴν τράπεζάν των ὅσος ἄρτος ἀναλογεῖ δι' ἅπασαν τὴν οἰκογένειαν, διανεμόμενος ἀκολούθως εἰς ἴσας μερίδας ἀναλόγως τῶν μελῶν, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ γυνὴ ἐγγυος ἥτις τότε λαμβάνει διπλὴν μερίδα. Ἐὰν δὲ τύχῃ καὶ ξένος, τότε ἕκαστος προσφέρει ἐν τεμάχιον ἐκ τῆς μερίδος του, ἕως οὗ συμπληρωθῇ ἀνάλογος καὶ διὰ τὸν ξένον μερίς. Ὁ οἶκος των εἶναι ὀλίγος καὶ αὐτὸς οὐχὶ ἄκρατος. Μεταξὺ τῶν κατοίκων οὐδεμία ὑπάρχει συγκοινωνία, καὶ τότε βλέπει ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὅτε ἱερὰ τελετὴ ἢ πανηγυρίς τοὺς συνενώνει· ἂν δὲ ὑπόθεσις τις ὑποχρέωσιν τινὰ ἐξ αὐτῶν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πλησίον του, δὲν ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ καλεῖ αὐτὸν μακρόθεν καὶ οὕτω συνδιαλέγονται. Τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ μακρόθεν διαλέγεσθαι μεταχειρίζονται μετ' ἐπιτυχίας, διὸ μετ' ἐκπλήξεως βλέπει τις αὐτοὺς νὰ συνομιλοῦν εὐκρινέστατα· εἰς ἀπόστασιν μιλίου. Ἐπισκέψεις, γεύματα καὶ συναναστροφαί, εἰσὶν πράγματα πάντι ἄγνωστα διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Ἰκαρίας.

Μόνη ἡ νῆτος αὕτη μετὰ ξὺ τῶν τοῦ ἀρχιπελάγους δὲν ἔχει ἐπιμειξίαν μετὰ τὰς λοιπὰς νήσους, διότι οἱ Ἰκαριοὶ ἔχουν τὴν φαντασιοπληξίαν, ὅτι κατὰγονται ἀπὸ τοὺς Πορφυρογεννήτους τῆς Κωνσταντινουπόλεως αὐτοκράτορας. Μόλον τοῦτο ἔνεκα τῆς ἀγριότητος ταύτης καὶ πενίης των, εἰσὶν οἱ μᾶλλον ἀνενόχλητοι καθ' ἅπαν τὸ Τουρκικὸν Κράτος· διότι καὶ φύλακας μόνον ἂν ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσιζε νὰ πέμψῃ, τὰ εἰσοδήματα τῆς νήσου ὅλης δὲν θὰ ἐξήρκουν πρὸς διατροφήν των. Ἀναφέρει δὲ ὁ Γεωργιρένης, ὅτι φρονεθέντος ποτὲ παρὰ τῶν ἐγγχωρίων Καδῆ τινος ἂν ἡ Κυβέρνησις ἐπεμψέ ἐκεῖ νὰ ἐδρεύῃ, ἐστάλη ἀνακριτὴς ἵνα συλλάβῃ καὶ τιμωρήσῃ τοὺς πρωτουργοὺς· ὅτε δὲ οὗτος προσεκάλεσεν τινὰς τῶν κατοίκων πρὸς ἐξέτασιν, προσέδραμον ἅπαντες ὁμοφωνοῦντες ὅτι ἐκ συμφώνου τὸν ἐφόνευσαν· ὥστε ὁ ἀνακριτὴς βλέπων τὴν πενιχρότητά των καὶ νομίζων ἄνομον νὰ τιμωρήσῃ ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐνῶ ἅπαντες ἐκαλοῦντο φονεῖς, ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἔκτοτε οὐδεὶς Ὀθωμανὸς τοὺς ἠνόχλησεν· πρὸ τινων ὅμως ἐτῶν ἐγκαθιδρύθησαν εἰς Ἰκαρίαν καὶ τελώνης καὶ τινες ἄλλαι ἀρχαί.

Περὶ δὲ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου μολοντί στατιστικὴ δὲν ὑπάρχει, δυνάμεθα ἐκ πληροφοριῶν νὰ εἰπώμεν αὐτὸν ἐλάχιστον. Ὁ Dapper γράφων τὸν 17ον αἰῶνα ἀναφέρει τοσαῦτα χωρία, ὥστε ἡδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ μεγαλύτερον τοῦ ὑπάρχοντος νῦν ἀριθμὸν· μετὰ τοῦτον δὲ συμφωνεῖ

(1) Byron Corsaire.

(2) Στράβων Χ. Π. 391.

(3) Coromeli. 1. Sola di Rodi. σελ. 337.

(4) Ἰατρὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἐγγράφη περὶ Ἀσίας καὶ περιηγήσεις τινὰς εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους.

καὶ ὁ Γεωργιένης ἀναφέρειν χωρία ἔχοντα πλέον τῶν 100 οἰκιῶν. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Τουρνεφόρτιος λέγει τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων μὴ υπερβαίνοντα τοὺς χιλίους· ἀναφέρει δὲ δύο μὲν χωρία ἔχοντα ἀνὰ 100 οἰκίας τὴν Μουζάραν καὶ Παράμερη, τὰ δὲ ἄλλα μικρότατα· οἷα ἡ Ἀρετοῦσα ἔχουσα μόνον πέντε, Πλουμάραν τρεῖς, Νέα δύο, Πέρδικα τέσσαρες, Ὁξω πέντε, καὶ Λαγκάδια ἑπτὰ. Ὡστε φαίνεται οἱ κάτοικοι καλοῦσι χωρίον πᾶν μέρος ἐνθα ὑπάρχουν πλέον τῶν δύο οἰκιῶν ἢ μᾶλλον καλυβδῶν.

Τὸ ἐμπόριον τῶν κατοίκων συνίσταται εἰς ἐξαγωγήν ξυλικῆς καὶ ἀνθράκων ἅτινα φέρουν εἰς Χιον, Ν. Ἐρεσον καὶ Σάμον. Τὸ δὲ ναυτικόν της, ἂν καὶ πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἠμάρτει· καλῶν τινων πλοίων, σήμερον συγκροτεῖται ἀπὸ πλοίαρχα μικρᾶς χωρητικότητος. Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰκαρίας ἀναφέρει ὁ Γεωργιένης ὅτι ὑπάρχουν τὰ ὠραιότερα ὄσρα καὶ τῆς Μεσογείου. Ἡ ἀμάθεια τῶν κατοίκων εἶναι ἴση τῆς πενίας των, καὶ τοῦτο εὐχαριστεῖ αὐτοὺς, ἄλλως τε εἰσὶν ὑγιεστάτοι ἐνεκα τῆς εὐκρασίας τοῦ ἀέρος καὶ τῆς σκληραγωγίας των, καὶ δὲν εἶναι σπάνιον νὰ εὑρῇ τις ἐργαζομένους πολλοὺς τῶν κατοίκων ὑπερβάντας τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἡλικίας των ἔτος. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν ὅτι ἐκεῖνοι ἐγγιζῶσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς, ὅσων αἱ ἐπιθυμίαι περιορίζονται εἰς στενότατον κύκλον.

Α. Ι. Σ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ.

(Μετάφρασις).

Ὁ Ἰωάννης Μίλτων, εἰς τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς Ἀγγλίας ποιητῶν κατήγετο ἀπὸ ἀρχαίαν οἰκογένειαν κυρίαρχον τῆς ἐπαύλεως Μίλτων, κειμένης εἰς τὴν Ὁξφόρδην. Ὁ πάππος του ὢν εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων καθολικῶν ἀπεκλήρωσε τὸν υἱὸν του καὶ πατέρα τοῦ Μίλτωνος διότι ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν διαμαρτυρουμένων, δι' ἣν αἰτίαν οὗτος ἠναγκάσθη νὰ ἀφεθῇ τῶν σπουδῶν του καὶ ἐλθὼν εἰς Λονδὶνον νὰ καθέξῃ θέσιν γραμματέως. Ἰστορεῖται δὲ, ὅτι ἦτο εἰς τῶν μάλα πεπαιδευμένων καὶ ἀριστος μουσικός. Εἶχε δύο υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα· Ἰωάννην τὸν ποιητὴν μας, τὸν Χριστόφορον νομικὸν τὸ ἐπάγγελμα, καὶ Ἄνναν τὴν σύζυγον τοῦ Ἐδουάρδου Φίλιπς.

Ὁ Ἰωάννης Μίλτων ἐγεννήθη εἰς Λονδὶνον τὴν 9ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1608, ἔλαβε δὲ τὴν πρώτην ἀνατροφὴν του ἀπὸ ἱερέα τινος πεπαιδευμένον καλούμενον Γιόγγ·

καὶ ἐπομένως ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς του εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἀγίου Παύλου, καὶ εἰς Κανταβρυγίαν ἐνθα ἐγένετο γνωστὸς διὰ τὴν ἀρμονίαν τῶν λατινικῶν στίχων του. Περαιώσας δὲ τὰς σπουδὰς του ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἐνθα διατρίψας πάντε ἔτη ἐδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων, τότε πρῶτον συνθέσας τινα τῶν ὠραίων του ποιημάτων, ὡς τὸ Allegro, Comus, Pensieroso, καὶ Licidas.

Κατὰ τὸ 1638 λαβὼν ἄδειαν παρὰ τοῦ πατρὸς του νὰ περιηγηθῇ, ἐπεσκέφθη τοὺς Παρισίους ἐνθα ἐγένετο γνωστὸς εἰς τὸν Κρώτιον, ἐπομένως τὴν Φλωρεντίαν, Ῥώμην καὶ Νεάπολιν εἰς τὴν τελευταίαν τῶν ὁποίων ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν Μάντο, Μαρκέσιον τῆς Vila καὶ προσέστην τοῦ Τάσσου. Ἡ ὑποδοχὴ ἥς ἔτυχεν ἐν Ἰταλίᾳ ἦτο ἀξία λόγου, ἂν καὶ δὲν ὑπέκρυπτε τὰς θρησκευτικὰς του δοξασίας. Μετὰ δεκαπέντε μηνῶν περιήγησιν ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν ἀφελὲς τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Σικελίαν καὶ Ἑλλάδα, ἐνεκα τῶν ἐσωτερικῶν τῆς πατρίδος του σπαραγμῶν, διὸ καὶ ἔγραψεν εἰς τινα φίλον του· «θεωρῶ ἀνάμυστον νὰ ᾔμαι μακρὰν τῆς πατρίδος μου καθ' ὃν χρόνον αὕτη ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας της».

Ἀποκατασταθεὶς δὲ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν τῶν δύο τοῦ ἀνεψιῶν, ἀναδεχθεὶς ἀκολουθῶς καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν ἄλλων τινων νέων τοὺς ὁποίους οἱ γονεῖς των τῷ ἐνεπιστεύθησαν. Μολονότι δὲ ἦτο ἐνησχολημένος εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν, εὗρισκε τὸν καιρὸν νὰ ἀναμειγνύεται εἰς τὰς πολιτικὰς συζητήσεις καὶ ἐξέδωκε τέσσαρα συγγράμματα εἰς τὰ ὁποῖα ἀπεκρίθησαν οἱ διακεκρυμένοι ἐπίσκοποι τοῦ Χόλ (Holl) καὶ Ὁσερ (Usher). Πέμπτον συγγράμματ' αὐτοῦ ἠκολούθησε τὰ πρῶτα, ἐπιγραφόμενον «Λόγοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως»· εἰς τὸ ὁποῖον ὑπέσχετο νὰ ἐνσχοληθῇ εἰς ὠφέλιμὸν τινα καὶ ἐντιμὸν διὰ τὴν πατρίδα του συγγραφὴν, ὅπερ καὶ μετὰ πολλοῦ καιροῦ προσδοκίαν ἐξετέλεσε, δίδων εἰς τὸ κοινὸν τὸ πασίγνωστον ποίημά του «Ὁ Ἀπωλεσθεὶς Παράδεισος». Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ πατήρ του ἐνοχληθεὶς ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως εἰς τὴν πατρίδα του, ἦλθε νὰ συγκατοικήσῃ μὲ τὸν υἱὸν του Ἰωάννην, νυμφευθέντα τῷ 1643 τὴν θυγατέρα τοῦ δικαστοῦ Ὁξφόρδης Ριχάρδου Πάουελ ὀνομαζομένην Μαρίαν.

Τῷ 1645 ἐξέδωκε τὰς νεανικὰς του ποιήσεις εἰς ἀγγλικὴν καὶ λατινικὴν γλῶσσαν εἰς ἃς κατὰ πρῶτον συμπεριλαμβάνοντο καὶ τὸ Allegro καὶ Pensieroso. Αἱ ἐπισφαλεῖς τοῦ Μίλτωνος ιδέαι (λέγει ὁ βιογράφος του) περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς κυβερνήσεως, τὸν ἔκαμον τόσον νὰ ἐξωκείλῃ, ὥστε ἐτόλμησε νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὴν δίκην καὶ ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς ποινῆς Καρόλου τοῦ Α'. ὅπερ καὶ προσεπάθησε γὰρ δικαιολογήσῃ διὰ φυλλαδίου